

BRASNYÓ ISTVÁN VERSEI

De egyéb dolgunk is van,
Mint a szépség.

Először is, ki kell tanulunk,
Miképp leszünk erősek,

És nehezebbek, mint a tér.
És erősebbek, mint a súly.

Guillevic: *Tudat*

AZ ANYAG VARIÁLÁSA HELY NÉLKÜL

fogják fel tenyereitek a robogást
igyák föl szemeitek színeit
szátok hallgassa végig
füleitekben tiporjon a hang
orrotok facsarja
itt az érzékek repülőznek
dallikákban vegyszer-roskadás
gázgömb
éterkeresések
e szerelem nem az anyag szerelme
e halál nem az anyag halála
ez élet nem az anyag élete

fogócskát játszunk az anyagban és az anyag nem
akar megkerülni
keringése kiszámíthatatlan és útjai kiszámíthatatlanok
bolygása s rendszere hatalmas
én makacsabb vagyok mégis mint a szeretőm
ki nem akarja velem elhíttetni
csak éjjelente érzem parányi izmait
anyag
fogócskát játszunk az anyaggal és az anyag nem
akar megkerülni
helyébe fordul minden más
ha beugranátok ennek
semmi sincs a helyén

MENEKÜLŐK

a föld rétege
a víz pereme s feltartóztathatatlan
megfújja a szél
szájából itatja
hol a vér
hova tér

terhes és ajkamon suhog
rostokol benne láz
hűlve kiosztom
harom egyre vastagabb és súlyosabb
karom egyre vastagabb és súlyosabb

STÚDIUM

a mi mozgásunknak síkjai
vizolyogva tűnnek el és mind feledés
akár vággyal színültek
vagy görgetnek egyre csak
az irányba
mely számlálva lépi pontjain örömét
célből ugró fenség rózsázhatna széjjel
de vidékeink az anyag létezéséé
lopva ha találja szellemét az elme
csapzó forma pendül a nyelven
s hej
a hajunkon
rajta ösztökéje
gyökerek pusztult bizseréig érni
valóra riasztva ámulatunkat
szólni kell mert a csöndet várjuk
és hallgatni tanulva
magunknak mondani magunkat
nagyon-nagyon szólás a miénk
higgyétek el most barátaim
figyelmesen olvasva a sorokat
bére legyen a legtöbbször az
hogy leköpdösik
mert a békét határolják rajtunk
míg pattognak tágultan hangjai

HÚGOMRA GONDOLOK

vékony lánytestét fura pókok szőtték
vonalakra foszlik szilárd arcán a könny
és soha nem sír
és soha nem sír

hold sarlója
nap korongja
őt kéri már
ő mindig vár
valakire

ha szomorúbb nálamnál
megérti elszánt pózaim
ha csillagot szakít hajába
harmatos pára
virrasztja hajnalig
így lelek rá

a földön ül
fejét kulcsolja térde közé

sosem kérdeztem tőle még
mért kergethet el szeme

mellekre fekszik
nevetése zokogtat

két piciny mellét fogom tenyerembe
sorra csókolgatom

én nem érzem a bűnt
átkozatok el
nem fogom kérni soha
sirasson

ő már elátkozott
ő már elsiratott
és engem
engem szeretett

az én bűnöm
az ő bűne

összük ki a bűnök indulenciáit

végig sem megyek a városon
pörbe fognak a harmóniák
utálni kelljen hogy megismernek
hogy húgom nem volt
s testében örökre én vagyok

TÖRTÉNELMI REKONSTRUKCIÓ

testvérünk vagy te mikor a fákra találtál
a növényekre találtál és bennük lelted a rostot
szemed anyánk duzzadó hasán
s a búza sikérjét növeszted diadalra
sajgón pampa-hazánkon és hazáján a gyíkoknak
megmérhetetlen a kélünk hogy átlábaljuk az erdőket
ahol több fekete van az égnél
szabadulhatnánk parázs rémeinktől
hogy tisztábbak szeretnénk lenni a napnál
és hosszabbak szeretnénk lenni útjainktól
a véget nem ismerő utak tengerekig vezetnek
lelkünkben terjeng a tengeren túl mely visszatér
megváltozik újra kel arratájt otthonunk
*asszonyaink illata s nyelve forró
vagy a gyermekek akik születnek
másképpen szeretnék egymást szeretni
és más az énekük*
*mi a lányainkat is úgy szeretjük
ahogy az anyjukat szeretjük*
*de ifjú kígyóként sziszeg varázsuk és vonaglik
ez ölne meg bennünket jelezve hogy elmúltunk
löttyed hasunkat kemény ágyékuk kiveti
arcunk lépve gombaként lehetetük hinni kell hogy démonok
ám mosolyuk bosszúra szökken vagy csipőjük káprázlat
az átmérőkön tépi képzetünk.*

TERMÉSZETES VERS

egy sugár hajlik a kerten át
magányos sugár
nyitogat felettem ablakot
nagyéha megáll
vagy hosszút csillanva tovább
mutatja részét

felhők tüzelnek benne kéket
az acél ezüst lángja
csöppen az élén

vagy törik zölden el
míg hosszú kötélén
nyílt torkú harangok kalapálják

S T A N A

csak megölt üresség

tüdők hártják csontok közé
hová szorulnak be a szívek

tűz-riadalomból
lelkésített kavics-sétány
villódzó állatok sorfalából
feléje csapón
jaj
és még néhány hasonló kiáltás

őrült ricsaj
elektromos rohanással
a nyugtalanított öblök kerepelnek

miért nem állott meg előbb
dárdájával a nap
felhőkre vizelni

tüdők hártják csontok közé
hová szorulnak be a szívek